

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. V.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUZZL-13849/2016, ve věci
přestupku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

úřadu Vsetín (dále „městský úřad“) ze dne 7. 10. 2015, č. j. MUVS 7239/2015/OSA/Vr/16. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 6. 2015 v 9.55 h na konci obce Janová na výjezdu k obci Hovězí, u odbočky vpravo na polní cestu, ve směru jízdy z centra obce Janová na obec Hovězí, při jízdě vozidlem značky Ford Tranzit, RZ X, držel v pravé ruce mobilní telefon černé barvy. Tímto jednáním žalobce porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce **v žalobě** namítal nezákonnost výroku městského úřadu, který je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože není jasné, jaká sankce byla uložena. Výrok neobsahuje bodový postih. To je v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“). Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu trestem.
3. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkami a neprovedly navrhané důkazy. Žalobce od počátku řízení, již ve svém vyjádření ze dne 7. 9. 2015 a následně i v odvolání, namítal, že se přestupku nedopustil, že nedržel telefon ani jiné hovorové či záznamové zařízení, ale tablet, ze kterého si pouštěl hudbu a přitom si zpíval. Policisté nemohli toto jednání zachytit tak, jak jej následně popsali. Žalobce nepovažoval výpovědi policistů za technicky přijatelné ani důvěryhodné a přitom k tomu uvedl své důvody. Policista prap. J. Š. uvedl, že věc neidentifikoval jako telefon, ale toto si pouze dovodil z toho, že žalobce pohyboval ústy. Na rozdíl od kolegy nstržm. Bc. J. Š., který uvedl, že se jednoznačně jednalo o mobilní telefon, přičemž viděl stejné jednání jako jeho kolega a ze stejného místa. Pro žalobce existovala dvě vysvětlení tohoto rozporu. Buď bylo možné jednání zachytit zcela zřetelně a jednoznačně, jak jej popsal svědek nstržm. Bc. J. Š., a svědek prap. J. Š. má problémy se zrakem. Druhým vysvětlením bylo, že jednání nebylo možno zachytit zcela jednoznačně a policisté si dovodili, že se jednalo o mobilní telefon, přičemž toto by nebylo zcela jednoznačné. V tomto případě by výpověď svědka nstržm. Bc. J. Š. svědčila o tom, že je motivován ke zdárnému vyřešení přestupku a jeho svědecká výpověď je nevěrohodná. Lékařským vyjádřením o zrakovém vnímání svědka prap. J. Š. by se postavilo najisto, zda se jednání dalo zachytit zcela jednoznačně. Z toho by ovšem následně vyplynulo, zda svědek nstržm. Bc. J. Š. vypovídal o události tak, jak ji zachytil, nebo zda vypovídal s motivací odměny za vyřešení přestupku. Výpovědi nadřízeného policistů by se následně prokázala motivace policistů k řešení přestupku a praxe jejich odměňování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tento důkazní návrh posuzuje z hlediska výpovědní hodnoty vyjádření svědka prap. J. Š., který uvádí, že není nutné, aby policista přesně popsal zařízení, a že z toho, že jej nepopíše, nelze dovozovat, že má problémy se nstržm. Bc. J. Š.. Je zcela normální, že si po dvou měsících od spáchání přestupku svědek nevybavuje všechny detaily. Avšak právě skutečnost, že svědek nstržm. Bc. J. Š. uvádí o přestupku zcela jednoznačně a detailní informace, zakládá pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. Podle žalovaného výpovědi nadřízeného policistů nelze zpochybnit

věrohodnost zasahujících policistů obecným odkazem na čárkový systém. Vždy musí být dány nějaké konkrétní důvody, které se v dané věci podle žalovaného nestaly. Žalobce v odvolání uvedl, že má za to, že policisté shledali, že jede rychle, což také žalobci uvedli jako důvod zastavení, avšak z důvodu, že ho nezměřili, dovozovali si skutečnosti, za které by mohli žalobce zastavit a obvinít, neboť žalobce odmítal zaplatit blokovou pokutu za překročení rychlosti. Podle žalobce svědek nstržm. Bc. J. Š. vypovídal účelově, jelikož přestupek vyřizoval a byl zřejmě k jeho zdárnému vyřešení motivován. Podle žalobce v tomto případě nastaly minimálně dva konkrétní důvody, které zpochybňovaly jednání a následné výpovědi policistů. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je namístě pochybovat o nestrannosti a věrohodnosti policisty zejména v případech, kdy jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem nebo také v případě šikanózního postupu policistů při kontrole. V tomto konkrétním případě je zřejmý rozpor ve výpovědi policistů, jakož i šikanózní jednání policistů, kteří původně chtěli žalobce pokutovat za rychlou jízdu. O tom, že se v tomto případě jedná o jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem nelze pochybovat, zejména vzhledem k téměř nemožnému zachycení přestupku policisty v této konkrétní situaci. Podle žalobce nelze považovat za nadbytečný důkaz výsledkem nadřízeného policisty, který by mohl prokázat motivaci policistů, která mohla ovlivnit nestrannost jejich výpovědí, což by mělo vliv na důvěryhodnost jejich tvrzení o skutkovém stavu. Podle žalobce žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal námitky žalobce obsažené v odvolání a neprovedl důkaz způsobilý odstranit rozpor v tvrzeních o skutkovém stavu a tím zatížil své rozhodnutí vadou.

4. Žalobce namítal nesprávné zjištění skutkového stavu. Podle napadeného rozhodnutí se ani jeden z policistů nevyjadřoval k tomu, přes která okna přestupek žalobce viděl. V protokolech ze dne 25. 8. 2015 však oba tuto skutečnost uvádějí. Policista prap. J. Š. uvedl, že v době, kdy kolem hlídky projížděl, měl stažené okno u spolujezdce a nic dalšího o pozorování přestupku neuvedl. Policista nstržm. Bc. J. Š. také uvedl, že kolem služebního vozidla projelo bílé vozidlo Ford Tranzit, kdy řidič držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon. Podle žalobce z těchto tvrzení vyplývá, že uvedené skutečnosti pozorovali přes čelní sklo a přes boční okno na straně spolujezdce ve vozidle žalobce. V případě, že by policisté zachytili toto jednání již při příjezdu, zcela jistě by tuto skutečnost tvrdili a rovněž uvedli, že toto jednání pozorovali delší dobu a také na delší vzdálenost, jak se vozidlo žalobce přibližovalo a vzdalovalo. Podle žalovaného nelze přehlédnout, že policisté přestupek nespatriili náhodně, ale na daném místě hlídkovali. Proto by bylo absurdní, kdyby si k pozorování provozu zvolili místo, z něhož by na přilehlou komunikaci neměli náležitý výhled. Podle žalobce je tato úvaha ničím nepodložená a pouze spekulativní. Na přehledných úsecích, jakým je předmětné místo, se policisté rádi „skrývají“, aby nebyli viděni, a aby řidiči nepřestali páchat přestupek dříve, než jej zaznamenají. V tomto případě policisté zjevně počítali s tím, že přestupková jednání uvidí zboku a následně mohli počítat i s tím, že takové jednání pak uvidí i při dojíždění vozidla zezadu, což však v tomto případě nemohli, jelikož vozidlo žalobce má za řidičem pevnou a neprůhlednou překážku.
5. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že policisté měli na přilehlou komunikaci zhoršený výhled, neboť policejní vozidlo stálo dále od cesty, pod billboardem a za keřem, stojí

důkazně osamoceno a ani žalobce k tomu neuvádí nic bližšího. Již z výpovědí policistů vyplývá místo, kde hlídka stála. Dále z nich vyplývá, že policisté neměli výhled na přijíždějící vozidla. Podle žalobce tento vznesl důvodnou pochybnost o tom, že skutkový stav byl zjištěn správně. Žalovaný postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), a rozpor nastolený tvrzením žalobce měl odstranit. Příhodnou se jevila zejména možnost ohledání místa spáchání údajného přestupku. Pokud by žalovaný shledal, že tento rozpor nelze odstranit, měl by postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Pro doplnění argumentace žalobce přiložil snímek z daného místa, pořízený v aplikaci Google maps, která je veřejně dostupná všem, včetně žalovaného. Ze snímku je zřejmé, že pozice policistů opravdu byla za billboardem a keřem, navíc hůře viditelná než na fotografii, protože v době spáchání přestupku bylo na poli před billboardem vzešlé rostlinstvo a rostliny kolem billboardu byly také plné listů, což znemožňovalo výhled na policejní vozidlo. Podle žalovaného se oba policisté shodli v tom, že ve výhledu jim nebránila žádná překážka a žalobce měl stažené okénko u spolujezdce. Podle žalobce výhledu před vozidlo policie policistům skutečně nebránila žádná překážka a vzhledem k tomu, že policisté uvedli jako doplňující informaci k tomuto tvrzení to, že žalobce měl stažené okénko u spolujezdce, je zcela evidentní, že mysleli výhled před sebe a nikoliv doleva. Otázka městského úřadu byla nejednoznačná a odpověď na takovou otázku nelze bez dalšího vytrhnout z kontextu a obrátit její význam. Tvrzení žalovaného, že tvrzení žalobce o tom, že policisté žalobce viděli pouze při jeho průjezdu kolem jejich stanoviště, nemá oporu v provedeném dokazování a je nesprávné. Právě z provedeného dokazování vyplynulo, že policisté mohli vidět jednání žalobce pouze, když kolem nich projížděl a nikoliv při příjezdu či následně zezadu. Následná úvaha o tom, že policisté měli dostatek času na zaznamenání přestupku a jejich postavení bylo takové, aby toto byli schopni zjistit s jistotou, a tedy na tom neshledává nic technicky nepřijatelného, je pak v rozporu s provedeným dokazováním. Vzhledem k tomu, že policisté ze své pozice nemohli s jistotou zjistit tento přestupek, což žalobce vyjádřil již v odvolání, včetně rozsáhlé úvahy podložené výpočty, dospěl žalobce k závěru, že policisté mohli popsané jednání vidět po dobu maximálně jedné sekundy. Podle žalobce za tuto dobu i ze vzdálenosti 5 metrů nemohli policisté spolehlivě bez dalšího zkoumání zjistit přestupek.

6. Žalovaný dále uvedl úvahu, ve které rozporuje tvrzení žalobce o tom, že v ruce držel tablet LTLM D7. Nejdříve se toto snaží prokázat s ohledem na velikostní rozdíl mezi telefonem a tabletem a dále rozporoval tvrzení žalobce o tom, že si pouštěl z tabletu písničky. Žalovaný nejdříve uvedl, že s ohledem na to, že vzhledem k určení zařízení je nutný velikostní rozdíl mezi nimi, kdy telefon se musí vlézt do ruky, aby se s ním dalo pohodlně telefonovat, a tablet musí mít velikost televize, aby se na něm daly hrát hry a prohlížet internet. S takovým tvrzením žalobce nesouhlasil. Funkce telefonu a tabletu jsou vyjma funkce telefonování totožné. Na mobilním telefonu se dají pohodlně hrát hry i prohlížet internet. Mobilní telefon, který se pohodlně vejde do ruky, dnes na trhu lze stěží najít, když uvažíme, že do ruky se vejde obvykle zařízení s úhlopříčkou do 4 palců. V dnešní době je nejběžnější úhlopříčkou telefonu 5 palců, což není právě pohodlné. Navíc telefony, stejně jako tablety, se ještě v rámci své kategorie dělí do různých kategorií dle nejběžnějšího využití, přičemž se mezi sebou liší podstatně právě velikostí. Mnoho velkých

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

telefonů v současné době má úhlopříčku 5,5 palce a některé dokonce i 6 palců a některé tablety mají úhlopříčku běžně 8 palců a některé i 7 palců, což je i případ tabletu žalobce. Žalobce sice vlastní starší generaci uvedeného tabletu, která obsahuje jen ty nejzákladnější funkce a nemá dokonce ani fotoaparát, nicméně úhlopříčka je stejná - 7 palců. Nelze se tedy spokojit s úvahou městského úřadu, který přišel k závěru, že telefon od tabletu lze jednoduše rozeznat dle velikosti. Zejména v tomto případě to zcela jednoduše bez pochybností poznat objektivně nešlo.

7. Podle žalovaného je úsměvná představa, že v době sluchátek a integrovaných reproduktorů dvacetiletý řidič vozidla za jízdy drží u ucha tablet, aby mohl poslouchat hudbu a zpívat si přitom. Podle žalobce měl správní orgán zjišťovat skutkový stav věci a vypořádávat námitky žalobce a ne se mu v odůvodnění svého rozhodnutí vysmívat. Vozidlo, které žalobce řídil, má pouze FM rádio a žalobce tedy neměl jinou možnost, jak si pustit své oblíbené interprety, které v rádiu nehrají, jelikož se jedná o alternativní styl hudby. Použití sluchátek při řízení žalobce ani nezvažoval, neboť mu to přijde nebezpečné, když se použitím sluchátek ztlumí zvuky zvenku a snadno pak může dojít k nehodě. Podle žalovaného je nelogická argumentace žalobce o tom, že vzhledem k tomu, že vlastní pouze bílý telefon, nemohl dle svědků držet černý telefon. Není předmětem dokazování, zda žalobce vlastní telefon bílé barvy, proto je rovněž nadbytečný důkaz výpisem hovorů telefonního čísla. Žalovaný s tímto souhlasí, nicméně jeho argumentace pokračovala dál a byla navázaná na práci policistů, jejichž povinností bylo zajistit dostatečné množství důkazů pro přestupkové řízení. V případě, že by policisté na místě ohledali zařízení, která s sebou žalobce ve vozidle měl, zjistili by, že má černý tablet a bílý telefon a následně by mohlo být provedením důkazu výpisem hovorů a porovnáním IMEI zařízení prokázáno, že žalobce netelefonoval. Policisté však důkazní prostředky nezajistili, což v rozhodnutí správní orgán kladl k tíži žalobce a spekoval nad absurditou jeho tvrzení a zbytečností navrhovaného důkazu. Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce o tom, že policisté byli povinni zajistit dostatek důkazních prostředků a provést též ohledání věci. Žalovaný přitom odkazoval na § 58 odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích a § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále „zákon o Policii ČR“). Žalobce však uvedl, že policisté nemají možnost prohlédnout vozidlo a odůvodnil to analogií s trestními předpisy. Ustanovení § 67 odst. 2 zákona o Policii ČR však mluví o přestupcích a žalobce navrhoval ohledání věci a ne prohlédnutí vozidla, proto úvahu žalovaného považoval za scestnou.
8. Žalovaný pak zpochybnil tvrzení žalobce, že jel rychlostí přibližně 65 km/h a kladl mu k tíži zejména to, že toto tvrdí poprvé až v odvolání. K tomu žalobce uvedl, že tuto skutečnost opravdu uvedl poprvé až v odvolání, protože měl za to, že důkazů k prokázání toho, že přestupek nespáchal, bude dostatek a nebude se proto muset uchýlovat k tomu, aby sám sebe obvinil z dalšího porušení předpisů. Argumentaci žalovaného, že policisté se shodli v tom, že žalobce kolem nich projížděl rychlostí odpovídající 50 km/h, nelze považovat za průkaznou, neboť ze stojícího vozidla nelze volným okem přesně odhadnout rychlost vozidla, kdežto žalobce rychlost pozoroval na tachometru. Argumentace žalovaného úvahou o odlišnostech pravdivé verze od smyšlené a jeho argument, že pravdu lze sdělit bezprostředně a není k tomu potřebný čas ke konstruování lží, je nesprávná.

Žalobce tuto skutečnost nesdělil z obavy před dalšími sankcemi, přičemž tuto skutečnost nesdělil ani své zmocněnkyni D. Š., která pak logicky tuto skutečnost uvádět nemohla, protože o ní nevěděla. Tuto skutečnost sdělil žalobce až svému dalšímu zmocněnci M. V., který tuto skutečnost uvedl bezodkladně.

9. V poslední žalobní námitce žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda materiální stránka skutkové podstaty byla naplněna. Žalovaný dovodil materiální znak přestupku z ničím nepodložené úvahy o tom, že telefonující řidič věnuje přibližně $\frac{3}{4}$ své pozornosti vyřízení hovoru, k čemuž lze připočítat i prodloužení doby reakce, neboť jedna ruka chybí na volantu k případnému provedení náhlého vyhybacího manévru. Podle žalobce je tato úvaha pouze spekulativní, když neuvádí ani jeden zdroj víckrát publikované informace. Navíc skutková podstata předmětného přestupku zakazuje pouze manipulaci a používání telefonu či jiného hovorového či záznamového zařízení. Z pohledu tohoto ustanovení je zákonem aprobevována manipulace s jinými předměty. Nevěnování pozornosti řízení, kterým se tato úvaha zabývá, naplňuje skutkovou podstatu jiného přestupku. Žalovaný uvedl, že na stránkách www.ibesip.cz byly prezentovány výsledky studie ukazující, že telefonování při řízení vozidla má na pozornost řidiče stejně negativní dopad jako ovlivnění alkoholem vyjádřené hodnotou 0,80 ‰ alkoholu v krvi. Žalovaný opět uvedl úvahu odvozenou z nejasného zdroje, kdy měl možnost uvést i přesný zdroj, aby bylo možno posoudit relevanci takového vyjádření s ohledem na odbornost tvůrce studie a vlivu konkrétních podmínek. Na tomto serveru byla také zveřejněna studie, že řidiči s 0,5 ‰ alkoholu v krvi řídí bezpečněji než unavení řidiči. Relevance takové studie je však také pochybná, stejně jako relevance studie uvedené žalovaným.
10. Žalovaný dále uvádí, že riziko vzniku zaviněné dopravní nehody je u telefonujícího řidiče více jak 5× vyšší než u řidiče soustředěného, přičemž tuto úvahu opět ničím nepodkládá. Dle žalobce může být řidič, který telefonuje, za určitých okolností více pozorný než jiný řidič. Telefonující řidič může právě proto, že telefonuje, věnovat více pozornosti provozu na komunikaci, než např. ospalý řidič. Takové tvrzení by se pak dalo dovést až do absurdity, kdy by bylo možno tvrdit, že řidič, který poslouchá za jízdy rádio, věnuje méně pozornosti řízení než řidič, který rádio neposlouchá. Právě proto je důležité při hodnocení materiální stránky přestupku hodnocení určité konkrétní situace a ne pouze obecné hodnocení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v každém konkrétním případě musí být posuzovány okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti a nelze vyslovovat žádné paušální závěry.
11. Pokud žalovaný uvádí, že naplnění materiální stránky přestupku bylo v tomto případě umocněno i místem spáchání, s tímto žalobce nesouhlasil. Žalobce uvedl již v odvolání, že úvaha, že se daného přestupku dopustil na konci obce, kde je vysoká frekvence vozidel a větší pravděpodobnost kolize, je nepřezkoumatelná, neboť není jasné, z jakých informací městský úřad vycházel, když dovodil frekvenci vozidel a pravděpodobnost kolize. Žalovaný se tuto nepřezkoumatelnost snažil zhojit tím, že uvedl, že ačkoliv komunikace, na které k přestupku došlo, je silnicí II. třídy, jedná se o vytiženou komunikaci směřující do rekreační oblasti CHKO Beskydy v okolí Velkých Karlovic a

dále na Slovensko, což je skutečnost v rámci Zlínského kraje obecně známá. Takové zhojení však ničemu nepomáhá, protože i přes uvedené skutečnosti nelze dovodit frekvenci vozidel právě v daném místě a v daném čase. Zcela jistě existuje mnoho cest, které směřují do rekreační oblasti výše uvedené, a také mnoho cest, jež vedou na Slovensko a jsou téměř nevytížené. Opět se jedná o obecné vyjádření bez jakékoliv subsumpce na konkrétní případ. Nakonec tvrzení, že se jedná o skutečnost v rámci Zlínského kraje známou, není správné. Žalobce má trvalé bydliště v obci Bořetice, která se nachází v Jihomoravském kraji v okrese Břeclav a tato skutečnost mu známa není. Pro naplnění materiální stránky přestupku musí být přezkoumatelným způsobem rozhodnutí o vině popsáno, což nebylo splněno v rozhodnutí ani jednoho ze správních orgánů, neboť pouze konstatovaly, že „materiální stránka přestupku byla naplněna, protože proto“. Podle žalobce se správní orgány měly zabývat existencí okolností snižujících míru společenské nebezpečnosti v konkrétním případě a srozumitelně popsat, které okolnosti zkoumaly, jakým způsobem a k jakému závěru dospěly. Nasnadě byla zejména skutečnost, že k přestupku došlo v 10 h dopoledne na silnici II. třídy, komunikace je kvalitní a široká.

12. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k neuvedení bodového postihu ve výroku uvedl, že přidělení bodů není obligatorní součástí výroku, neboť to neukládá žádný zákon a body rovněž žádný zákon mezi tresty nezahrnuje. Žalobce vytrhl právní větu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016-23, z kontextu.
13. K námitce neprovedených důkazů žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že svědek prap. J. Š. a svědek nstržm. Bc. J. Š. jsou dvě rozdílné osoby, které pochopitelně mají odlišnou úroveň např. paměťových schopností či odlišnou míru vnímání nejružnějších detailů apod. Žalovaný v jejich výpovědích neshledal rozpor, jestliže jeden z nich uvedl bez jakýchkoliv pochybností, že viděl, jak žalobce držel v ruce mobilní telefon u ucha, zatímco svědek prap. J. Š. uvedl, že se jednalo o černou věc podobnou telefonu, pomocí které žalobce zcela evidentně komunikoval, a tudíž je přesvědčen, že se jednalo o mobilní telefon. Odlišnosti ve vnímání dvou různých lidí jsou zcela přirozený jev. Pro úplnost žalovaný doplnil, že pokud není policista prap. J. Š. úplně slepý, čehož by si městský úřad na ústním jednání nepochybně povšiml, pak musí být (obzvlášť jako policista podrobující se nejen vstupní lékařské prohlídce, ale také pravidelně se opakující kontrole, která potvrzuje, že je zdravotně způsobilý k výkonu služby), schopen na skutečně bezprostřední vzdálenost vidět a rozpoznat mobilní telefon v ruce žalobce, který kolem služebního vozidla policistů projížděl v obci pomalou rychlostí v jízdním pruhu blíže k zaparkovanému policejnímu vozidlu na rovném a přehledném úseku pozemní komunikace se staženým okýnkem u spolujezdce. To, že si jeden svědek povšiml či pamatoval více detailů než druhý, dle názoru žalovaného rozhodně nezakládá pochybnosti o jeho věrohodnosti a naopak dosvědčuje to, že si policisté celou věc nevymysleli, aby měli „čárku“ u svého nadřízeného a na výpovědích se nedohodli, jak naznačuje žalobce. Odlišnosti při individualizované percepci každého z vyslechnutých policistů jsou naopak důkazem jejich věrohodnosti.

14. Provedení výsledku nadřazeného zasahujících policistů nadále považoval žalovaný za nadbytečné a odkázal na napadené rozhodnutí. Podle žalovaného v daném případě nevyvstaly důvodné pochybnosti o věrohodnosti svědků a nebyly zde dány žádné konkrétní důvody, které by nasvědčovaly tomu, že by si zasahující policisté měli celou událost vymyslet, doufajíc ve své ohodnocení za oznámení smyšleného přestupku. Šikanózní postup policistů při kontrole žalovaného kategoricky odmítl.
15. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyložil, proč zjevně smyšlené historce s tabletem a údajnou rychlou jízdou žalobce v obci a následné „policejní šikaně“ neuvěřil. Věrohodnost tvrzení žalobce značně snižuje zcela zjevná účelovost jeho postupu a jeho zjevné obstrukční snahy. Žalobci skutečně nic nebránilo sdělit ji již policistům na místě projednávání přestupku, což by ostatně udělal každý, který by se cítil neprávem obviněný, nacházející se v jeho pozici (shodně se vyslovil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47), že v ruce nedržel telefon, ale z poněkud nelogických důvodů si u ucha držel tablet a zpíval si, čímž by ovšem skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu naplnil rovněž, nicméně tak neučinil. Žalobci rovněž nic nebránilo uvést tuto pro něj zcela zásadní skutečnost také do oznámení přestupku, kde mohl rovněž uplatnit své námitky a výhrady vůči postupu policistů, obzvláště pokud se mu jevil jako šikanózní. Žalobce tak neučinil a jako ve všech případech, v nichž vystupují pokoutní zmocněnci společnosti F. C. s.r.o. (např. M., Š., V. a jiní), prezentoval svou verzi události až po provedeném výsledku svědků, kterou jim samozřejmě přizpůsobil v závislosti na tom, co policisté na ústním jednání vypověděli či naopak nevypověděli. Vzhledem k četnosti, s níž se tento procesní stav uměle vyvolávaný těmito zmocněnci opakuje, se tím věrohodnost tvrzení žalobce značně snižuje.
16. K tomu žalovaný pro úplnost opakovaně uvedl, že oba policisté uvedli rozhodné skutečnosti konzistentně (a to od samého počátku), kdy jejich výpovědi se ve všech okolnostech podstatných pro odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek shodovaly. Policisté měli pro sledování protiprávního jednání žalobce velmi dobré podmínky, neboť jej sledovali z bezprostřední vzdálenosti. Když kolem jejich služebního vozidla, ve kterém vykonávali hlídkovou činnost, a tedy se na projíždějící vozidla vysloveně zaměřovali, projížděl žalobce rychlostí odpovídající rychlosti jízdy v obci se staženým okýnkem u spolujezdce a v pruhu přilehlém k polní cestě, na kterém měli policisté vozidlo odstavené, jejich výpověď je tak i technicky přijatelná a realistická.
17. K námitce nedostatku ve zjištěném skutkovém stavu žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se vyjádřil ke stanovišti policistů a jejich výhledovým podmínkám. Své závěry ohledně místa výběru stanoviště považoval žalovaný za logické a odpovídající běžné praxi policistů i „selskému rozumu“, dle jeho názoru se tak o nepodloženou spekulaci nejedná. Postavení policistů ve služebním vozidle nutně muselo být takové, aby měli na vozidla projíždějící po přilehlé komunikaci dobrý výhled, v opačném případě by totiž jejich hlídková činnost postrádala smysl. V dosud nepřekonaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004-43, byla vyslovena myšlenka, že orgány aplikující právo musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž

představuje toliko jeden ze způsobu řešení společenských konfliktů, který nelze od ostatních systémů zcela vydělit, neboť by to ostatně nebylo ani smysluplné, a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. Správní orgány a případně soudy nejsou povolány k tomu, aby autoritativně stanovovaly meze racionality a logiky, ale měly by při své rozhodovací činnosti přihlížet i k tomu, co je obecně společensky zažité, platné a běžné v každodenním životě. Uplatnění zdravého rozumu by přitom mělo být součástí správní úvahy, která je nezbytným prvkem rozhodování v tomto typu řízení, kdy zákonodárce logicky nemůže postihnout veškeré situace, které může praktický život přinést.

18. Žalovaný shrnul, že svědecké výpovědi policistů jsou ohledně výhledových podmínek a místa jejich stanoviště vzájemně souladné a konzistentní, nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. Oba policisté se shodli v tom, že seděli ve služebním vozidle, které bylo zaparkováno kolmo k vozovce (na polní cestě, jak upřesnil svědek nstržm. Bc. J. Š.) na konci obce Janová ve směru na obec Hovězí. Výhledové podmínky měli dobré, žádná překážka jim ve výhledu nebránila a přestupek žalobce viděli odhadem na vzdálenost asi 5 m. Vzhledem k tomu, že žalovaný neměl žádný relevantní důvod věrohodnost policistů a jejich profesní odbornost ohledně místa výběru stanoviště zpochybňovat, tvrzení žalobce, které nijak tento neprokázal, neuvěřil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, podle kterého primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.
19. Tvrzení žalobce o tom, že policisté žalobce nemohli vidět kvůli vzrostlým keřům a billboardu, je ničím nepodložené, ačkoliv žalobci nic nebránilo pořídit si ihned na místě projednání přestupku, popřípadě kdykoliv po zahájení řízení, fotografii daného místa, neboť se nepochybně jedná o zásadní výhradu, o níž by věděl již v době projednávání přestupku s policisty. Snímek z aplikace Google maps, kterého se žalobce dovolává, dle žalovaného plně podporuje výpověď policistů, že na obviněného měli dobrý a ničím nerušený výhled a naopak tvrzení žalobce o vzrostlých keřích příliš nepodporuje. Podle žalovaného snímek z jakékoliv aplikace, který se nevztahuje alespoň přibližně k časovému období spáchaného přestupku, nemůže splnit svou povinnost důkazní, či alespoň vzbudit důvodné pochybnosti o podaných svědeckých výpovědích, a to zejména za situace, kdy skutečně neodpovídají situaci na tomto místě v předmětné době. V druhé polovině roku 2014 na této silnici probíhaly rozsáhlé opravy, kdy dokonce došlo k rozšíření dané pozemní komunikace a úpravám jejího okolí.
20. K námitce o tabletu žalovaný uvedl, že i ten největší telefon je pořád menší než nejmenší tablet. Žalovaný setrval na tom, že policisté mohli z minimální vzdálenosti telefon v ruce žalobce rozpoznat a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Ohledně verze žalobce, která si s tabletem u ucha při řízení vozidla zpíval, žalovaný rovněž odkázal na své rozhodnutí, neboť i nadále byl přesvědčen, že toto tvrzení žalobce je

vysoce nevěrohodné až absurdní. Jde-li o zajištění důkazních prostředků (telefonu) policisty, pak žalovaný konstatoval, že tuto námitku již vypořádal a odkázal na napadené rozhodnutí. K odkazu na § 67 odst. 2 zákona o Policii ČR žalovaný připomněl, že i policista je nucen respektovat zákaz nucení osoby podezřelé/obviněné z přestupku k sebeobviňování, policista tak skutečně nemá možnost mobilní telefon podezřelého řidiče bez jeho souhlasu získat.

21. Nado jsou tyto úvahy v tomto případě zcela nadbytečné, neboť zajištění mobilního telefonu by bylo v případě, kdy řidič vozidla k vytýkanému protiprávnímu činu nic neuvádí (tedy např. konkrétně neuvádí, že v ruce držel tablet), pouze s ním nesouhlasí, skutečně nebylo namístě a k takovému postupu policisté neměli sebemenší důvod. Proč žalovaný neuvěřil ani tvrzení žalobce o jeho údajné rychlé jízdě v obci, žalovaný uvedl argumentaci v napadeném rozhodnutí na straně 8 a dále. Oba policisté bez zaváhání se shodli na tom, že žalobce jel v obci předepsanou rychlostí. Žalovaný si je samozřejmě vědom toho, že se jedná o pouhý odhad policistů, který ovšem považuje za kvalifikovaný. Každý aktivní řidič je schopen okem rozpoznat, které vozidlo rychlost jízdy víceméně dodržuje, a které ji naopak výrazně překračuje.
22. Jde-li o policisty, kteří v této otázce mají nepopíratelně větší zkušenosti než běžný aktivní řidič, neboť se měřením rychlosti vozidel zabývají velmi často v rámci výkonu služby a díky tomu získávají velmi dobrý odhad rychlosti projíždějících vozidel, pak byl žalovaný názoru, že je schopen okem rozlišit vozidlo jedoucí rychlostí předepsanou, tj. kolem 50 km/h, od vozidla tuto rychlost překračující ne zrovna zanedbatelným způsobem, tj. tvrzenou rychlostí 65 km/h.
23. K materiální stránce přestupku odkázal žalovaný na to, že není nutné zabývat se materiální stránkou obsáhle a výslovně v každém rozhodnutí, tak jako např. v rozhodnutí není výslovně konstatováno, že žalobce byl v době spáchání přestupku příčetný, neboť k tomu nebyl dán žádný důvod apod. V tomto konkrétním případě žalobce nenastaly žádné mimořádné okolnosti odůvodňující závěr, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Naopak lze konstatovat, že se jedná o zcela běžný případ nedbalosti žalobce, který ignoroval zákonný zákaz držení telefonu při řízení vozidla. Vzhledem k tomu, že v tomto případě žádné mimořádné okolnosti nenastaly, neměl správní orgán žádný důvod výslovně a detailně se naplněním materiální stránky zabývat, a to obzvlášť za situace, kdy žalobce její naplnění nenamítal. Navíc se jejím naplněním zabýval ve svém rozhodnutí sám žalovaný.
24. O skutečnosti, že v důsledku telefonování se podstatně snižují reakční schopnosti a soustředěnost řidiče na dopravní situaci a řízení vozidla, nehodlal žalovaný polemizovat a měl za to, že tento fakt je logický a přijatelný pro každého rozumně uvažujícího člověka. Ostatně právě z tohoto důvodu je v zákoně o silničním provozu tato skutková podstata upravena. Jde-li o zdroj, pak ten žalovaný uvedl dostatečně jasně, když odkázal na internetové stránky www.ibesip.cz, kde si každý může tyto informace bez jakýchkoliv problémů dohledat. Žalobce velmi vágním způsobem zpochybňuje studie uvedené na

těchto stránkách, toto jeho obecné zhodnocení jejich kvality však nemůže být způsobilé tyto závěry jakkoliv zpochybnit.

25. Úvahy žalobce o tom, jak řidič telefonující za jízdy je kolikrát více pozorný než řidič netelefonující, jsou zcela scestné a na hranici absurdity. Žalobci a ostatně ani nikomu jinému vůbec nepřísluší rozhodovat, zda bude postupovat v souladu se zákazy anebo příkazy vtělenými do právních norem. Žalovaný také nikdy netvrdil, že řidič, který za jízdy poslouchá rádio, pokud si jej tedy zrovna z nepochopitelných důvodů nedrží jednou rukou u ucha, nemůže být podobně nebezpečný a nepozorný jako řidič telefonující za jízdy. Tyto příklady žalobce na nyní posuzovanou situaci skutečně nedopadají.
26. Zcela nepodstatná je i frekvence vozidel na daném místě v čase spáchání přestupku (z hlediska materiální stránky přestupku). Zde žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2014, č. j. 6 As 110/2013-52, který se zabýval materiální stránkou přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Zde soud vyslovil, že materiální znak není vyloučen ani tehdy, jestliže k protiprávnímu jednání dojde v ranních hodinách na silnici, v níž v rozhodnou dobu nebyl téměř žádný provoz. Tyto závěry lze přitom analogicky aplikovat i na případ žalobce.
27. V daném případě nenastaly žádné mimořádné okolnosti, které by materiální stránku přestupku vylučovaly a nebyl tak dán žádný důvod k tomu tuto skutečnost v rozhodnutí rozebírat podrobněji, než jak to učinil žalovaný. Jde-li o skutečnost, že se žalobce dopustil přestupku na silnici II. třídy, pak tato skutečnost také rozhodně materiální stránku přestupku nevylučuje, neboť zákon o silničním provozu platí na všech pozemních komunikacích. Pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se jedná o pozemní komunikaci vytiženou, pak čerpal ze své místní znalosti, což není na závadu věci, bez ohledu na to, nakolik dobře zná danou komunikaci sám žalobce. Pokud navíc žalovaný uvedl, že je tak tomu proto, že tato silnice vede do CHKO Beskydy v okolí Velkých Karlovic a na Slovensko, pak se jedná o fakt, který si může ověřit dokonce i žalobce bez ohledu na místo jeho bydliště pouhým pohledem do mapy. Není úkolem správního orgánu dokazovat skutečnosti, o nichž lze získat dostatečné povědomí pouhým využitím dovedností, které každý získává v rámci povinné školní docházky.
28. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 17. 2. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
29. **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z úředního záznamu ze dne 24. 6. 2015 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku. Podle tohoto záznamu žalobce držel za jízdy v pravé ruce hovorové zařízení – mobilní telefon

černé barvy. Vozidlo žalobce kolem policejní hlídky projelo rychlostí asi 50 km/h a mělo stáhnuté okno u spolujezdce, a proto nic nebránilo ve výhledu na řidiče. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl podepsat a vyjádřit se do oznámení.

30. Svědek nstržm. Bc. J. Š. ve svědecké výpovědi uvedl, že stáli se služebním vozidlem na konci obce Janová vpravo na odbočce na polní cestu. V čase 9.55 h kolem služebního vozidla projelo bílé vozidlo Tranzit, kdy řidič držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon. Po projetí se policejní hlídka zařadila za vozidlo a po vjetí do obce Hovězí jej zastavili. Žalobce byl poučen, že držením mobilního přístroje za jízdy se dopustil přestupku a pokud s tím bude souhlasit, bude věc na místě vyřešena blokovou pokutou. S tím řidič nesouhlasil, a proto byl poučen o postoupení věci. V době, kdy vozidlo policejní hlídku míjelo, bylo okýnko spolujezdce staženo a ve vozidle se nikdo nenacházel. Vozidlo míjelo policejní hlídku rychlostí asi 50 km/h. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že žádná překážka policejní hlídce ve výhledu nebránila. Seděli ve služebním vozidle, kolmo na hlavní cestu, čelní strana vozidla byla k hlavní cestě. Přestupek viděli na vzdálenost okolo 5 m. Telefon byl černé barvy. K dotazu, zda mohl žalobce držet v ruce jiný předmět, policista uvedl, že ne, na tu vzdálenost se jednalo jednoznačně o telefon.
31. Svědek prap. Josef Šurán uvedl, že zjevně oba viděli, že řidič drží v pravé ruce mobilní telefon černé barvy. V době projíždění měl stažené okno u spolujezdce. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl se k věci vyjádřit a oznámení o přestupku podepsat. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že žádná překážka jim ve výhledu nebránila, seděli ve vozidle kolmo k vozovce asi 5 m od projíždějícího vozidla, nevěděl, o jaký telefon se blíže jednalo, a dále uvedl, že si byli jisti tím, že žalobce drží v ruce mobilní telefon a bylo zjevné, že s někým telefonuje. K otázce zástupce žalobce svědek uvedl, že blíže předmět v ruce žalobce popsat nedokáže, viděl, že se podobá mobilnímu telefonu černé barvy, což odpovídalo tomu, že žalobce zjevně komunikoval. Na tuto vzdálenost a vzhledem k rychlosti asi 50 km/h, kterou vozidlo projíždělo, věc blíže nepoznal.
32. Ve vyjádření ze dne 7. 9. 2015 žalobce písemně prostřednictvím zmocněnkyně D. Š. namítl, že držel tablet a vlastní mobil bílé barvy, což lze prokázat výpisem od mobilního operátora, že netelefonoval.
33. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Městský úřad poukázal na to, že oba policisté vypovídali v podstatných rysech shodně a popsali, že jasně viděli v ruce žalobce telefon, ve výhledu nebyla žádná překážka, ve vozidle žalobce nikdo jiný neseděl. Městský úřad vyhodnotil výpovědi policistů jako věrohodné, neboť policisté, kteří se podíleli na zákroku vůči žalobci, jsou úřední osoby zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, přestupek zjistili při výkonu svého povolání. Městský úřad považoval za zcela nepravděpodobné, že by si zakročující policisté záměrně celou věc vymysleli a vystavili se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin křivého obvinění nebo pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Ke zjištění vytýkaného přestupku není potřeba odborné znalosti či zvláštního vybavení.

34. Ve výpovědích policistů nebyly rozpory, výpovědi se jevily technicky přijatelné a tudíž i věrohodné. Městský úřad se přiklonil k právnímu názoru podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny, jestliže se jedná o skutečnost, kterou mohl policista vnímat svými smysly, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, když skutečnosti zjistil při výkonu svého povolání. Policisté nemají na věci osobní zájem a ani v průběhu vedeného řízení nebyl prokázán jiný zájem, než pouhý výkon služby. Výpovědi policistů byly v souladu a ucelené. Oba svědci jasně a zřetelně viděli, že žalobce při řízení motorového vozidla držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon černé barvy. Místo spáchání přestupku je úsek bez výhledových překážek a ve výhledu nic nebránilo. Žalobce jel rychlostí asi 50 km/h. Místo se nachází na konci obce, kde je tato rychlost dovolena. Služební vozidlo hlídky stálo zaparkováno kolmo k této silnici, ve vzdálenosti asi 5 m, kdy na straně spolujezdce bylo stáhnuté okénko, a ve vozidle nikdo jiný neseděl, a tak nic nebránilo ve výhledu na řidiče. Policejní hlídka se za vozidlem žalobce ihned vydala a vozidlo zastavila v obci Hovězí. Svědci ve shodě uvedli, že žalobce s vytýkaným přestupkem nesouhlasil, proto se městský úřad přiklonil k tvrzení zasahujících policistů a k jejich uvedení průběhu předmětné události. Vyjádření žalobce vzal městský úřad jako účelové, aby se vyhnul náležité sankci a bodovému hodnocení. K námitce držení tabletu a k tomu, že si žalobce zpíval, městský úřad uvedl, že policisté se shodli, že žalobce drží černý mobilní telefon a nemohlo se jednat o jiný předmět, viděli to staženým okýnkem u spolujezdce, ve vozidle nikdo jiný neseděl a řidič byl viděn policisty ze vzdálenosti asi 5 m, oba policisté skutek vnímali svými smysly a shodně potvrdili, že se jednalo o držení mobilního telefonu v pravé ruce a u pravého ucha. Oba policisté seděli ve služebním vozidle, kdy vykonávali dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a zaměřovali se cíleně na porušování předpisů, mezi něž patří předmětný přestupek. K námitce žalobce, že policisté ho mohli vidět jen na okamžik, městský úřad uvedl, že policisté vypověděli, že stáli kolmo k vozovce, po které žalobce se svým vozidlem jel, a na žalobce viděli ze vzdálenosti asi 5 m a oba viděli, že drží v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení. Podle městského úřadu doba asi 3 až 4 sekundy je dostatečným časovým intervalem pro to, aby policisté mohli identifikovat, že řidič drží v ruce hovorové zařízení, a to zejména, když sedí v zaparkovaném vozidle hlídkující, tj. soustředí se na uvedené činnosti řidičů.
35. K námitce, že žalobce má telefon bílé barvy a telefonování je možné prokázat výpisem, přičemž telefonní číslo je jediné, které žalobce používá, městský úřad uvedl, že oba policisté shodně popsali, že žalobce držel ve chvíli spáchání přestupku v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon černé barvy a námitky žalobce neznamenaají, že v uvedenou dobu nemohl použít jiný mobilní telefon a volat z jiného telefonního čísla. K namítaným pochybnostem při zjištění skutkového stavu městský úřad uvedl, že výpovědi svědků jsou dostatečně věrohodné, navzájem tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlížením jako na celek vedou k závěru, že žalobce jednoznačně držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon černé barvy. Tyto výpovědi rovněž zcela korespondují s oznámením přestupku. Policisté v průběhu svědecké výpovědi své výpovědi nijak neupravovali a nebylo patrné, že si nebyli jisti tím, že přestupek jednoznačně viděli.

36. Policisté nemají k věci osobní vztah, jsou to úřední osoby zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a pro městský úřad jsou tedy osobami dostatečně věrohodnými, neboť přestupek zjistili při výkonu svého povolání. Je nepravděpodobné, aby zakročující policisté záměrně uváděli nepravdivé údaje a vystavili se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání.
37. Městský úřad uvedl, že přestupek byl spáchán konáním na místě veřejně přístupném v místě, kde je vysoká frekvence vozidel a je zde větší pravděpodobnost dopravní kolize. Následky přestupku zde nebyly. Žalobce se dopustil přestupku z nedbalosti vědomé, jelikož každý vlastník řidičského oprávnění je povinen znát právní předpisy týkající se povinností řidiče. Závažnost přestupku je vysoká, jelikož žalobce svým jednáním mohl ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, neboť se méně soustředil na řízení motorového vozidla a tím byly jeho reakce zpomaleny. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.
38. Žalovaný ve svém rozhodnutí k odvolání žalobce s obdobnými námitkami jako v žalobě uvedl, že formálním znakem předmětného přestupku je samotné držení telefonního, hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem (např. mezi ramenem a uchem) při řízení vozidla, a to bez ohledu na to, jakou činnost s ním řidič provádí, tedy zda telefonuje, píše zprávu, fotí, natáčí nebo jej drží jen tak, aniž by s ním nějakou činnost vykonával. Žalovaný popsal zjištěný skutkový stav i důkazy, z nichž byl zjištěn. Jednání žalobce mělo i svůj materiální znak, tedy že ohrozilo zájem chráněný zákonem tím, že ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Již vícekrát byla publikovaná informace o tom, že telefonující řidič věnuje přibližně 3/4 své pozornosti k vyřízení hovoru, zatímco na samotné ovládání vozidla mu zbývá toliko 1/4, přičemž k tomu je třeba připočítat i prodloužení doby reakce, neboť jedna ruka chybí na volantu k případnému provedení náhlého vyhybacího manévru. Z toho vyplývá, že takovéto jednání má i svůj materiální znak, tedy že ohrožuje zájem chráněný zákonem, jímž je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Pro lepší pochopení závažnosti daného přestupku žalovaný doplnil, že nedávno byly na stránkách www.ibesip.cz prezentovány výsledky studie, podle které telefonování při řízení vozidla má na pozornost řidiče stejně negativní dopad jako ovlivnění alkoholem vyjádřené hodnotu 0,80 ‰ alkoholu v krvi. Riziko vzniku zaviněné dopravní nehody je u telefonujícího řidiče víc jak 5× vyšší než u řidiče soustředěného. Přestupek držení telefonního zařízení během řízení je již ze své podstaty přestupkem ohrožujícím, nikoliv poškozujícím zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu.
39. Materiální stránka přestupku byla v tomto případě umocněna i místem spáchání. Ačkoliv komunikace, na které k přestupku došlo, je silnicí II. třídy, jedná se o vytiženou komunikaci směřující do rekreační oblasti CHKO Beskydy v okolí Velkých Karlovic a dále na Slovensko, což je skutečnost v rámci Zlínského kraje obecně známá, a proto z ní mohl správní orgán vycházet.

40. Podstatou projednávané věci je vyhodnocení, zda bylo prokázáno, že žalobce v době řízení motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení a na základě toho mohl být shledán vinným ze spáchání uvedeného přestupku. V projednávané věci proti sobě stojí tvrzení policejní hlídky na straně jedné, že žalobce v pravé ruce držel mobilní telefon, a tvrzení žalobce na straně druhé, že v ruce telefonní přístroj nedržel, neboť se jednalo o tablet, který měl přiložený k uchu a zpíval si přitom. Lze tak shrnout, že zatímco zasahující policisté tvrdí, že přestupek spáchán byl, žalobce tvrdí, že přestupek nespáchal. V projednávané věci je třeba vycházet z toho, že skutečnost, zda řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004-66). Judikatura předmětného soudu je přitom konstantní v tom, že situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít apriori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou např. fotografie či jiné záznamy. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které ji k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozporů se vypořádal. Není tím nijak paušalizovaná neomylnost a věrohodnost zasahujících policistů, pouze je předmětnou judikaturou zdůrazněno, že nezáleží na kvantitě, ale kvalitě provedených důkazů. Hodnocení jejich kvality je právě úkolem správních orgánů, případně soudů.
41. V případě existence dvou sad důkazů ukazujících na dvě rozdílné verze příběhu, nelze uzavřít, že je nutno jako věrohodnou verzi akceptovat tu pro obviněného příznivější. Stejně tak není třeba provádět další dokazování, neboť kritériem věrohodnosti důkazů není množství, ale kvalita a schopnost vykreslit skutkový děj v souladu se zásadou omezené materiální pravdy. Není cílem správního řízení zcela vyplnit mozaiku zkoumaného skutkového děje do posledního kamínku, ale provedeným dokazováním je nutné zjistit obraz, který předmětná mozaika ukrývá a vyloučit, že může ukrývat obrazec jiný.
42. Svědek prap. Š. vypověděl, že zjevně viděli oba dva, že řidič drží v pravé ruce mobilní telefon, a byli si jisti tím, že drží v ruce mobilní telefon. Bylo zjevné, že žalobce s někým telefonuje. Blíže telefon popsat nedokázal, viděl, že se podobá mobilnímu telefonu černé barvy. To také odpovídalo tomu, že žalobce zjevně komunikoval. Na tuto vzdálenost a vzhledem k rychlosti jízdy vozidla asi 50 km/h věc blíže nepoznal. Svědek Bc. Š. uvedl, že žalobce držel v pravé ruce u ucha mobilní telefon a vyloučil, že by žalobce mohl držet v ruce jiný předmět, na tu vzdálenost se jednalo o mobilní telefon. Lze tedy

konstatovat, že policista Bc. Š. si byl naprosto jist, že to, co obviněný v pravé ruce držel, byl mobilní telefon. Tím si byl jist i policista prap. Š., nedokázal jej blíže popsat, nicméně věc, kterou žalobce držel, se podobala mobilnímu telefonu a žalobce do ní hovořil. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu potřeba blíže popisovat barvu či design telefon rozhodně nevystává, zvláště v dnešní době, kdy je vzhled většiny smartphonů obdobný. Skutečnost, že policista prap. Š. nedokázal po dvou měsících od spáchání přestupku přesně popsat, jak mobilní telefon, do něhož žalobce hovořil, přesně vypadal, nelze vyvozovat, že by měl problémy se zrakem, zvláště odpovídá-li jeho odpověď výpovědi druhého z policistů. Již to, že si policisté byli jisti tím, že mobilní telefon žalobce byl černé barvy, lze považovat za důkazní nadstandard. Je naprosto přirozeným důsledkem spojování informací v lidském mozku, že vypadá-li věc jako mobilní telefon, a je-li používána jako mobilní telefon, jsou tyto informace v mozku vyhodnoceny tak, že tato věc bude mobilním telefonem. Prap. Š. ve své výpovědi neudělal nic jiného, než že tento proces popsal. Svědek prap. Š. tedy vyhodnotil, že se jedná o mobilní telefon, nejen z toho, že žalobce pohyboval ústy a měl za to, že telefonuje, ale i z toho, že tato věc vypadala jako mobilní telefon. Žalovaný proto neshledal důvod, proč doplňovat dokazování o lékařské vyjádření o zrakovém vnímání prap. Š..

43. Žalovaný připomněl, že policisté musí být způsobilí rozpoznat přestupkové jednání řidičů, kdy na tom žalobcem tvrzený „čárkový systém“ nic nemění. V tomto případě je zcela evidentní, že policisté nezastavili žalobce bezdůvodně ve snaze „usvědčit jej z přestupku za každou cenu, aby měli tzv. splněno“, ale proto, že na sebe žalobce upoutal pozornost svým vlastním přestupkovým jednáním. Obecný odkaz na „čárkový systém“ nemůže zpochybnit věrohodnost zasahujících policistů, proto musí být vždy dány nějaké konkrétní důvody, které ovšem v tomto případě nenastaly. V projednávané věci se neobjevily žádné indicie, které by vedly, byť i k pouhému podezření, že by tvrzení Bc. J. Š., že vzhledem ke vzdálenosti šlo jednoznačně o mobilní telefon, bylo odůvodněno tím, že by očekával, že bude za vyřešení přestupku odměněn. Tato námitka je čistě spekulací žalobce.
44. Podle Nejvyššího správního soudu lze pochybovat o nestrannosti a věrohodnosti policisty zejména v případech, kdy jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod. O žádnou z takových situací zde nejde. Je-li projednání přestupku postoupeno do správního řízení a policisté v něm vystupují v pozicích svědků a o výsledku řízení nejsou ani oni ani jejich nadřízení informováni, jejich zájem na výsledku věci je tak z povahy věci v této fázi řízení minimální. Proto je výslech nadřízeného zasahujících policistů nadbytečný.
45. Svědecké výpovědi policistů Bc. J. Š. a prap. J. Š. jsou vzájemně konzistentní a souladné i s prvotní dokumentací. Zároveň však každý z policistů kladl důraz na jiné detaily, což podtrhuje jejich spontánnost. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů

vyplývalo, že vozidlo, ve kterém seděli, stálo zaparkováno na polní cestě ústící na komunikaci, která spojuje obec Janovou z obcí Hovězí. Vozidlo žalobce kolem služebního vozidla projíždělo zleva doprava směrem k obci Hovězí ve vzdálenosti 5 m.

46. Ani jeden z policistů se nevyjadřoval k tomu, přes které okno přestupek žalobce viděl. Nelze však přehlédnout, že policisté přestupek nespatriili náhodně, ale na daném místě hlídkovali. Bylo by proto absurdní, kdyby si k pozorování provozu zvolili místo, z něhož by na přilehlou komunikaci neměli náležitý výhled. Tvrzení žalobce, že policisté měli na přilehlou komunikaci zhoršený výhled, neboť vozidlo stálo dál od cesty, pod billboardem a za keřem, stojí důkazně naprosto osamoceno a ani žalobce k tomu neuvádí nic bližšího. Oba policisté se shodli v tom, že ve výhledu jim nebránila žádná překážka a že žalobce měl stažené okénko u spolujezdce. Žalobce kolem jejich stanoviště projížděl v přivráceném jízdním pruhu. Dovozování žalobce, že policisté ho viděli pouze při jeho průjezdu kolem jejich stanoviště, nemá oporu v provedeném dokazování. Nicméně lze s ním souhlasit v tom, že z něj ani nevyplývá časový úsek, po který policisté chování žalobce pozorovali. Oba policisté si ovšem byli zcela jisti, že to, co žalobce držel v ruce, je mobilní telefon a nikoliv nějaký jiný předmět, a že do něj žalobce hovořil. Měli tak evidentně dost času, aby toto zaznamenali, jejich postavení k silnici rovněž bylo takové, aby to byli schopni zjistit s jistotou. Na tom neshledává žalovaný nic technicky nepřijatelného. Na rozdíl od žalobce žalovaný vzdálenost 5 m považuje za vzdálenost nepříliš velkou (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015-42). Žalobce projížděl v jízdním pruhu bližším k policistům, mobilní telefon držel v pravé ruce přivrácený k policistům, vedle žalobce nikdo neseděl a žalobce měl stažené okénko u spolujezdce, takže policisté měli na jeho pravou stranu neomezený výhled.

47. Žalobce se ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí hájil tím, že v ruce nadržel telefon ani jiné hovorové záznamové zařízení, ale tablet LTLM D7 Premium, ze kterého si pouštěl hudbu, přičemž si zároveň zpíval. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v dnešní době není možné rozeznat pohledem telefon od tabletu. Lze s žalobcem souhlasit, že obě zařízení jsou ve tvaru kvádru, s dotykovým displejem zabírajícím celou plochu zařízení, nicméně liší se zejména velikostí, kde i ty největší mobilní telefony jsou stále menší než ty nejmenší tablety. Je to dáno zejména rozdílným účelem použití těchto zařízení, kdy i přes multifunkčnost dnešních mobilních telefonů tyto musí splňovat nutnou podmínku a to, aby se s nimi dalo pohodlně telefonovat; to znamená, že se musí vlézt do ruky. Oproti tomu tablety nejsou určeny k telefonování, ale ke hraní her, prohlížení internetu, ke čtení knih a sledování filmů. Aby tyto činnosti mohly být na tabletu bez problémů uskutečňovány, musí být jejich úhlopříčka větší než displej toho největšího telefonu. Žalovanému přijde poněkud úsměvná představa, že v době sluchátek a integrovaných reproduktorů dvacetiletý řidič vozidla za jízdy drží u ucha tablet rozměrů např. 12 × 18 cm, aby mohl poslouchat hudbu a zpívat si přitom.

48. Žalovaný shledal nelogickou argumentaci žalobce, že vzhledem k tomu, že vlastní pouze telefon bílé barvy a dle svědků měl držet věc černé barvy, muselo se jednat o jeho tablet. Tyto dvě věci totiž spolu nijak nesouvisí. Není předmětem dokazování, zda žalobce vlastní telefon bílé barvy, a proto je rovněž nadbytečný důkaz výpisem hovorů telefonního

čísla, který žalobce dle svého tvrzení jako jediné číslo používá za účelem zjištění IMEI tohoto telefonu, aby podle něho bylo zařízení prokázáno, že náleží telefonu bílé barvy, bez výměnných krytů. Prokázání této skutečnosti nijak nepřispěje k objasnění věci. Není rovněž rozhodné, kolik mobilních telefonů žalobce vlastní, respektive užívá, proto mu nebrání nic držet v ruce i telefon kohokoliv jiného. Není sporu o tom, že to, co žalobce při řízení vozidla držel v ruce, bylo černé barvy a nejednalo se tedy v žádném případě o bílý mobilní telefon, ať již ve vlastnictví žalobce, či nikoliv. Rozpor je toliko v tom, že dle policistů žalobce držel u ucha mobilní telefon, do kterého hovořil, kdežto dle žalobce se mělo jednat o tablet, který držel u ucha a pouštěl si hudbu.

49. K prohledání vozidla žalovaný uvedl, že toto oprávnění přísluší policistům pouze za podmínek normovaných § 42 zákona o Policii ČR, které jej omezují pouze na zjišťování věcí získaných z úmyslné trestné činnosti nebo k této činnosti použitých, jakož i narkotik, zbraní, výbušnin a zjišťování přítomnosti osob podezřelých ze spáchání úmyslných trestných činů a dále v případě pohřešovaných či hledaných osob. Oprávnění prohlížet dopravní prostředky tak nedopadá zásadně na podezření z přestupků a už vůbec ne na podezření z držení telefonu během jízdy. Je pravdou, že § 67 zákona o Policii ČR zakotvuje oprávnění policisty k ohledání místa přestupku zahrnující zajištění stop a ohledání věci, nicméně jedná se o úpravu obecnou, jejíž působnost je omezena ustanoveními speciálními, jakým je právě § 42 zákona o Policii ČR. Pokud tedy speciální právní úprava omezuje možnost prohlídky dopravního prostředku pouze na trestnou činnost, nelze se dovolávat možnosti prohlédnout vůz v rámci dokumentace jednání vykazujícího znaky přestupku. Takový postup by nevybočoval ze zákonných mezí pouze v případě, že by jej žalobce sám jako procesní obranu navrhoval, to se však na místě kontroly nestalo.
50. Policisté se shodli v tom, že žalobce kolem nich projížděl rychlostí odpovídající 50 km/h, nejedná se tedy o dovozování správního orgánu, jak tvrdí žalobce. Tvrzení žalobce, že jel rychlostí 65 km/h, se opět poprvé objevuje až v odvolání. Rovněž tvrzení žalobce, že primárním důvodem zastavení byla jeho rychlá jízda, se poprvé objevuje až v odvolání. Žalobce přitom měl dostatek příležitostí, aby tyto skutečnosti sdělil již dříve. Žalobci byla dána možnost, aby se vyjádřil do oznámení přestupku, kde toto mohl uvést, jeho zmocněnkyně D. Š. mohla tuto skutečnost uvést již při obou ústních jednáních, ale nejenže nic takového neuvedla, ale k vyjádření žalobce došlo až samotným přípisem po ústním jednání, při němž byli vyslechnuti oba policisté. Ovšem ani tam nebylo zmíněno, že žalobce měl výrazně překročit dovolenou rychlost v obci, a to mělo být primárním důvodem k jeho zastavení.
51. Žalovaný nezpochybňoval právo žalobce uvádět nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolacím řízení, nicméně zvolená taktika vzbuzuje pochybnosti. Chování žalobce i jeho zmocněnců evokuje, že verze jím prezentovaná není nic jiného než dodatečně vykonstruovaná smyšlenka. Žalobce mohl svoji verzi o držení tabletu a zpívání sdělit správnímu orgánu přímo a lhůtu si vyžádat pouze pro svá další vyjádření. To je totiž ta zásadní odlišnost pravdivé verze od smyšlené: pravdu lze sdělit bezprostředně, není k tomu nutný čas potřebný pro konstruování lži. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že

měl u ucha přitisknutý tablet, a že jej policisté zastavili v první řadě proto, že jel rychle. Žalovaný zdůraznil, že k tomuto závěru nedošel, protože by tvrzení žalobce považoval za nevěrohodné z důvodu, že mu potenciálně hrozí sankce, ale především proto, že verze, tak jak ji předložil, se příčí logice z důvodů popsaných výše, na rozdíl od výpovědí zasahujících policistů, které jsou technicky uvěřitelné, konzistentní a souladné vzájemně i s prvotním spisovým materiálem.

52. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
53. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 24. 6. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 11. 4. 2016.
54. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
55. Námitku **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí neshledal soud důvodnou. Městský úřad i žalovaný a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami, jak je zjevné ze shora podaných citací obou napadených rozhodnutí.
56. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Podle zdejšího soudu lze uvedené aplikovat i na správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Žalovaný se na devíti stranách svého rozhodnutí velmi podrobně a obsáhle vypořádal se všemi námitkami a podal k nim přesvědčivou a vyčerpávající argumentaci.
57. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro **absenci bodového postihu** ve výroku, je nedůvodná.
58. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o

přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

59. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.
60. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.
61. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
62. Neopodstatněnou shledal soud námitku **nedostatečného zjištění skutkového stavu**.
63. V projednávané věci se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Skutková podstata tohoto přestupku spočívá v tom, že fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
64. Rozhodující v přezkoumávaném řízení proto bylo, aby správní orgány postavily takové jednání žalobce najisto, resp. aby v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Držení telefonního přístroje řidičem v ruce je jednání, které je (pokud není zaznamenáno fotografií či videozáznamem, což v daném případě nebylo) viditelné pouhým okem a tak postačuje, aby ho viděli dva policisté, kteří toto prokáží svědeckou výpovědí provedenou zákonným způsobem před správním orgánem. Pokud je tato výpověď použitelná jako bezvadný důkaz a koresponduje s podklady o přestupku pořizovanými před zahájením správního řízení, je vzata jako rozhodující usvědčující důkaz o přestupku.
65. K namítané nevěrohodnosti policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení – srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních*

komunikací (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114. Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru. Soud rovněž nezjistil žádnou pochybnost, vyplývající z celého řízení či námitek žalobce vznesených ve správním nebo soudním řízení, která by mohla vést k jiným než učiněným skutkovým zjištěním a závěrům.

66. Ke konkrétním námitkám se soud ztotožňuje s argumentací městského úřadu a žalovaného, uvedenou v napadených rozhodnutích a ve vyjádření k žalobě. Soud nezjistil žádnou nezákonnost, k jejímuž vyslovení byl povinen z úřední povinnosti, ani neshledal jako důvodnou žádnou z konkrétních námitek žalobce. Rovněž soud neshledal žádné vady v hodnocení provedených důkazů či rozpor s podklady rozhodnutí získanými před zahájením správního řízení. Soud nezjistil ani překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití.
67. Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, a proto zdejší soud v případech shody s názory správních orgánů, kdy žalobce pouze opakuje námitky obsažené v odvolání, odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadených rozhodnutí (obdobně například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
68. Pro doplnění argumentace podle napadených rozhodnutí soud dodává, že správní orgány mohou v souladu s následujícím právním názorem užít znalosti místních poměrů. Soud přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 88/2016-39, podle kterého *krajský soud uvádí, na základě čeho dospěl k takovému závěru, neboť uvedl, že je mu dané místo dobře známo na základě znalostí místních poměrů. Krajský*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

soud má své sídlo v Hradci Králové, je proto zřejmé, že mu zjevně může být známo, jaké dominanty se na ulici Pražské v městě, v němž sídlí, nacházejí, a to ve stejném rozsahu jako např. obyvatelům tohoto města. Z uvedeného pohledu se proto jedná o obecně známou skutečnost, kterou je třeba rozumět takovou skutečností, která je známa širšímu okruhu osob. Tvrdí-li pak stěžovatel, že on sám nedisponuje danou místní znalostí, jde o tvrzení nevěrohodné a zjevně účelové již s ohledem na skutečnost, že jako adresu svého bydliště uvádí Hradec Králové (viz záhlaví tohoto rozsudku). Tutéž argumentaci lze uplatnit i v posuzovaném případě. Žalobce místem projížděl a může si na mapách ověřit opětovně charakter komunikace, po které jel. U správních orgánů obou stupňů se místní znalost, zejména k jimi spravované agendě, předpokládá jednoznačně.

69. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že bylo nadbytečné provádět další, žalobcem navrhované dokazování, protože bylo nadbytečné, skutkový stav byl zjištěn již dostatečně. Ze stejného důvodu neprováděl žádné další dokazování ani soud.
70. Nedůvodná je námitka, že svědek prap. J. Š. neuvedl, přes které okno viděl žalobce s telefonem v ruce. Svědek uvedl, že přestupkové jednání viděl přes okno spolujezdce. Toto určení okna odpovídá postavení vozidla, zjištěného provedeným dokazováním.
71. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že policisté mohli dostatečně dlouhou dobu vidět žalobce, jak drží telefon, a že ve výhledu neměli žádnou překážku. To vyplynulo z výslovné a usvědčující výpovědi Bc. J. Š.. Rovněž vzdálenost pěti metrů je způsobilá a dostatečná k pozorování držení telefonu za jízdy, obzvláště skrz stažené okno spolujezdce, který ve vozidle nebyl. Překážka ve výhledu na protiprávní jednání žalobce tudíž nebyla vůbec žádná. Druhý policista, prap. J. Š., popsal, jak viděl žalobce držet telefon a telefonovat s jistotou. Výpovědi policistů zcela odpovídaly úředním záznamům o přestupku (žádná překážka, žádný spolujezdec, stažené okno u spolujezdce, černý mobilní telefon u pravého ucha žalobce). Ani popsaná kvalifikovaně odhadnutá rychlost vozidla nemohla bránit policistům v rozpoznání přestupkového jednání.
72. Soud shodně s žalovaným nespatřuje rozdíl významný pro zjištění předmětného protiprávního jednání mezi tím, jestli žalobce telefonoval z tabletu či z mobilního telefonu. Název přístroje není podstatný, významná je pouze funkce a to, co s přístrojem žalobce činil. Nepodstatná je zde i velikost přístroje. O tom, že žalobce přístroj držel a mluvil do něj, a to při řízení automobilu, nevznikly relevantní pochybnosti, bylo to osvědčeno dokazováním provedeným svědeckými výpověďmi policistů, o jejichž věrohodnosti nevyvstaly žádné pochybnosti. Provedené důkazy korespondovaly s podklady rozhodnutí – úředními záznamy a oznámeními přestupku. To, že žalobce automobil řídil, je nepochybné, protože to spatřili policisté a vydali se za jedoucím vozidlem, které zastavili v obci Hovězí. To žalobce nerozporuje. Tak byly splněny obě podmínky stanovené § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu - držení hovorového zařízení (rukou) i držení za jízdy motorovým vozidlem, které žalobce řídil.
73. Soud se ztotožnil s posouzením materiální stránky předmětného přestupku tak, jak ho provedly správní orgány.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

74. Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“. Přestupkem tedy je takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, www.nsoud.cz).
75. Soud při úvaze o povaze materiální stránky tohoto přestupku, tedy zda jednání žalobce porušovalo nebo ohrožovalo zájem společnosti, zvažoval, zda v případě skutkové podstaty tohoto přestupku není již jeho samotná formální definice minimem ohrožení zájmu společnosti a dospěl k závěru, že v běžně se vyskytujících případech bude stupeň porušení nebo ohrožení zájmu společnosti zpravidla tak intenzivní, že bude materiální znak tohoto přestupku naplněn (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, www.nsoud.cz).
76. V nyní posuzovaném případě, kdy žalobce držel telefon v levé ruce u pravé části hlavy je nepochybné, že telefon v daném okamžiku také i užíval, čímž nepochybně došlo k poklesu koncentrace řidiče, v důsledku čehož mohl ohrozit sebe nebo ostatní účastníky silniční dopravy, případně majetek, a tedy k naplnění materiální stránky předmětného přestupku došlo. Žádné okolnosti vylučující odpovědnost žalobce za přestupek nebyly zjištěny a ostatně je žalobce ani nenamítal.
77. Všechny námitky žalobce soud shledal jako nedůvodné, a proto žalobu zamítl.
78. Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. listopadu 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně